

50 Năm Nhớ về Tết Mậu Thân

Bích Hải

Đây là câu chuyện thật 100% của Bích Hải không hư cấu, đúng 50 năm Tết Mậu Thân BH đã viết bài này

Một cái Tết hũn hụp của dân Saigon, Huế cũng như cả miền Nam. Còn với riêng tôi đó là một cái Tết ám ảnh suốt 50 năm qua. Sau nhiều lần chạy giặc tạm cư tại trường Phú Lâm, hằng dật của người Hoa ở khu Lò Gốm

(chứ hồng phải khu dật gần đó của dân miền Trung) gia đình tôi chạy vào chùa Gò (còn có tên là **Phụng Sơn Tự**) ở đường Trần Quốc Toàn, một ngôi chùa cổ vì lúc đó em gái tôi bệnh nặng. Mẹ nghĩ vào chùa nếu em có chết thì xin đất chùa chôn em gái. Ngôi chùa rất rộng lớn nhiều nhà sư nhưng chỉ có một ghế bồ duy nhất dành cho vị sư cao tuổi, thấy em gái tôi bệnh nặng vị sư đó đã nhường ghế bồ cho em gái tôi.

Thời gian chạy giặc đám con nít như tôi rất thích, vì khỏi đi học lại được rong chơi với nhiều bạn đồng trang lứa khác (chắc tại tôi không được đi ra đường chơi thường chẳng). Một buổi sáng bọn con nít tập trung chơi dưới sân kẻ bàn bi, người nhảy dây, tạt lon... còn những đứa không tham gia trò chơi như tôi thì đứng trên thềm của ngôi chùa xem, xin nói rõ

ngôi chùa được cất trên nền nhà rất cao theo trí nhớ của tôi chắc cả thước so với sân chùa đó. Chén nhau xem thiên hạ tạt lon, bắn bi, đánh chổng... đứng sát trước mặt tôi là một cậu bé nhỏ hơn tôi khoảng 2 tuổi (bằng thằng em kế tôi tức cậu bé đó độ 6 tuổi) đang chăm chú xem trò chơi, tự nhiên như có linh tính khiến tôi nhìn lên ngôi nhà lầu gần chùa... tôi đã thấy rất rõ một người đàn ông cầm cây súng đang nhắm xuống ngay tôi, với đầu óc một đứa trẻ chưa đến 8 tuổi tôi không bao giờ nghĩ ông ta sẽ bắn, nên cứ nhìn chăm chăm lên ông ta, phải nói là nhìn khá lâu... đột nhiên một loạt đạn từ ông đó bắn ra, bọn con nít mạnh ai nấy chạy tán loạn, tôi cũng quay lưng chạy, thay vì chạy sang tay mặt thì tôi chạy lộn qua tay trái, đành quay đầu chạy ngược lại, tôi chạy vào trong chỗ Mẹ ngồi, vừa trông thấy tôi Mẹ hốt hoảng rồi rít hỏi con có sao không? Tôi nói con không sao chỉ sợ thôi nhưng Mẹ không tin tôi không bị thương gì, dù sau loạt súng nổ đó thì đạn bắt đầu bắn liên tục rất nhiều vào Chùa, dân thì chui dưới các bàn thờ núp đạn, đạn rơi tứ tung mà không ai bị gì, mặc đạn rơi ào ào,

Mẹ đem tôi ra chỗ lộ thiên có một cái hồ nuôi rùa, mức nước đó xối lên người tôi mong tìm ra chỗ tôi bị thương, lúc đó tôi mới biết trên người tôi từ đầu đến chân... toàn là óc và máu của cậu bé đứng trước mặt tôi... nên Mẹ lo sợ cứ nghĩ ít ra tôi cũng bị thương khi người đầm đầy máu và óc như vậy. Nhưng may mắn tôi không bị gì ngoài hoảng sợ. Chiều đó lính Quốc Gia hành quân vào Chùa, em gái tôi được đem vào bệnh viện nhi đồng, còn cậu bé trai hững nguyên bằng đạn đó thì nát như tương, các Thầy đóng hộp gỗ cỡ hộp giày lượm xác em vào và chôn ngay trong chùa. Riêng mẹ tôi nhờ người ta mua dùm nải chuối về cúng tạ ơn trời Phật đã che chở cho tôi.

Hình ảnh người đàn ông cầm súng nhắm xuống tôi đã in sâu trong tôi cùng nhiều câu hỏi thắc mắc tại sao lại có thể nhắm tâm bắn vào đám toàn con nít tụi tôi như vậy? Tại sao và tại sao? Thắc mắc đó đã theo tôi suốt 50 năm qua và có một bí mật là dù ở khá gần Chùa, đã bao lần rất muốn trở lại thắp cho cậu bé đó nén nhang tôi vẫn chưa dám bước chân trở lại Chùa. Đã 50 năm rồi, chiến tranh đã đi qua và chắc hẳn lý lẽ luôn đứng về bên thắng cuộc nhưng với tôi những ký ức khủng khiếp vẫn hằn sâu. Điều dĩ nhiên là chân lý luôn nằm trong lẽ phải và lòng người cho dù xã hội luôn đầy ắp những thông tin, những lý luận để giành giật cái chân lý và lẽ phải ấy về phía mình.

Những người trong cuộc, những người đã từng sống, đã trải qua thời khắc đón giao thừa với tiếng súng rền đạn pháo thay vì tiếng pháo rộn ràng hoan hỉ đón Xuân sang mới hiểu được sự thật nằm ở chỗ nào... Nhớ về cái Tết Mậu Thân với những bụi ngùi xót xa cho quê hương, những người đã mất đi thậm chí còn không hiểu rõ vì lý do gì, để lại những tiếc thương, những thắc mắc cho đến tận bây giờ... **Nhớ về cái Tết Mậu Thân như nhớ về một niềm đau của cả dân tộc còn hơn là những huân chương, khoe khoang công trạng...** Những

chiến công trên những xác người... Thời gian trôi đi cho những nguôi ngoai, những vết thương lành lặn... Biết đến bao giờ người ta mới nhận thức đúng đắn và thừa nhận được đâu là chân lý, đâu là sai lầm... Có lẽ rồi sẽ đến một ngày như thế phải không? Khi hết đau thương và không còn thù hận và những linh hồn oan khuất được thoát thai... hóa kiếp luân hồi...

Bích Hải

* BH viết bài này khi đang nằm bên Mẹ ở VN, viết xong đọc cho Mẹ nghe, Mẹ bảo đừng sợ, mừng một tết năm nay như thông lệ đi thấp nhang ở Từ Đường, khi về Mẹ sẽ cùng con đến chùa Gò thấp nhang. Nhưng sau khi đi Từ Đường xong tự nhiên hai mẹ con đều mệt nên về nhà chứ không ghé chùa và vài tháng sau Mẹ BH mất. Nên đến nay BH vẫn chưa một lần ghé chùa Gò để thấp nhang như mong muốn.